

БРАТЯ ГРИМ

ДЕТЕ НА БОЖИЯТА МАЙКА

Превод от немски: Ели Буздрева, 1998

chitanka.info

В началото на голяма гора живеел един дървар с жена си. Те имали едно-едничко дете — момиченце на три години. Ала били толкова бедни, че нямали вече дори какво да ядат и не знаели с какво ще изхранят детето си.

Една сутрин, потънал в грижи, дърварят излязъл пак в гората да върши обичайната си работа, и както сечал дърва, изведнъж пред него се явила една красива висока жена с корона от бляскави звезди върху главата. Тя му рекла:

— Аз съм Дева Мария, майката на Христос. Зная, че си беден и си изпаднал в нужда. Доведи ми детето си да го взема с мен. Ще се грижа за него и ще му бъда майка.

Дърварят я послушал, довел момиченцето и го дал на Дева Мария. Тя го отвела със себе си на небето. Там горе нищо не му липсвало. Ядяло до насита козунак и пиело сладко мляко, а дрехите му били от злато. Ангелчетата му били другарчета и си играели с него.

Минало време и момичето станало на четиринадесет години. Тогава Дева Мария го извикала при себе си и му рекла:

— Мило дете, аз ще замина на дълъг път и затова ще ти дам да пазиш ключовете от тринадесетте двери на небесното царство. Дванадесет от тях можеш да отключваш и да разглеждаш скъпоценностите вътре, но тринадесетата не бива да отваряш. Ако пристъпиш забраната, ще те сполети беда.

Момичето обещало да я послуша, а когато Дева Мария заминала, то тръгнало да разглежда обителите на небесното царство. Всеки ден отваряло по една от тях, докато накрая обиколило и дванадесетте. Във всяка живеел по един апостол сред блясък и сияние. Момичето се радвало на цялото великолепие и разкош, а ангелите, които го придружавали навсякъде, се радвали заедно с него. Останала неотворена само тринадесетата врата. И тъй като момичето изпитвало огромно желание да разбере какво се крие зад нея, рекло на ангелите:

— Само ще откrexна вратата и ще надникна вътре.

— О, не — отвърнали ангелите. — Така ще сториш грях. Дева Мария ти забрани да го правиш и може да те сполети беда.

Момичето си замълчало, ала огромното желание в сърцето му не стихвало и не му давало мира. И когато веднъж ангелчетата били излезли навън, си рекло: „Сега съм сам-самичка и мога да надникна вътре. Никой няма да разбере, ако го сторя.“

Извадило ключето, пъхнало го в ключалката и го завъртяло. Вратата се отворила и момичето видяло вътре Светата троица — Господ, Син и Светия дух, сред блясък и огън. Спряло се за мъничко удивено на прага, после докоснало с пръст сияйния блясък и пръстът му изведнъж станал златен. Разтреперило се момичето от страх, затръшнало силно вратата и побягнало далеч оттам. Но страхът не го напускар, а сърцето му силно туптяло и не можело да се успокои. Златото си останало на пръста, колкото и да го търкало и мило.

Не минало много време и Дева Мария се върнала от дългия път. Извикала момичето при себе си и си поискала ключовете обратно. Като ѝ подавало връзката, Дева Мария го погледнала в очите и рекла:

— Не си ли отваряла тринадесетата врата?

— Не — отвърнало то.

Тогава тя сложила ръката си на сърцето му, усетила как силно тупти и разбрала, че то е пристъпило нейната забрана и е отваряло вратата.

Запитала го още веднъж:

— Наистина ли не си я отваряла?

— Не — рекло момичето за втори път.

Тогава тя съгледала пръста, който от досега с небесния блясък бил станал целият златен, и рекла за трети път:

— Не си ли я отваряла?

— Не — отвърнало момичето за трети път.

Тогава Дева Мария рекла:

— Ти не само че не ме послуша, но ме и излъга. Не си достойна да бъдеш на небето.

Тогава момичето потънало в дълбок сън, а като се събудило, лежало долу, на земята, сред един пущинак. Искало да извика, но от устата му не излизал нито звук. Скочило на крака и понечило да избяга, но накъдето и да се обърнело, отвсякъде било заобиколено с трънаци, през които не можело да си пробие път. В пущинака, дето било затворено като пленница, имало едно старо изкорубено дърво. То му станало убежище. Момичето припълзявало вътре, когато се спуснела нощта, и спяло в хралупата, а когато гърмяло и валяло, намирало пак там подслон.

Ала това бил клет и окаян живот и като си спомнело колко хубаво било на небето и как ангелите си играели с него, ронело

горчиви сълзи. Корени и горски ягоди били единствената му храна. С мъка ги намирало, доколкото успявало. През есента събирало окапали орехи и пожълтели листа и ги носело в хралупата. Орехите били храната му през зимата, а когато идвали снегът и студът, то се сгушвало като клето животинче сред листата, за да не замръзне от студ.

Не минало много време и дрехите му се превърнали в дрипи, които висели като парцали по тялото.

Когато слънцето отново започвало да грее топло, то излизало навън и присядало до дървото, а дългите му коси го покривали от всички страни като мантия. Така живеело година след година и изпитвало на собствен гръб неволите на земния живот.

Веднъж, когато дърветата отново се раззеленили, царят на тази страна дошъл на лов в гората. Бил по дирите на една сърна. Тя избягала в шубрака, който обграждал горската поляна. Той слязъл от коня, разсякъл непроходимия гъсталак и си пробил път с меч. Когато проникнал през трънливите храсти, видял седнало под дървото едно прекрасно момиче, покрито чак до петите от дългите си златни коси. Той се спрял и дълго гледал момичето, удивен. После го заговорил и му рекъл:

— Коя си ти? Защо живееш тук, сред тази пустош? Ала момичето не му отговорило, защото не можело да отвори уста.

Царят продължил да пита:

— Искаш ли да дойдеш с мен в моя дворец?

Тогава то само леко кимнало.

Взел го царят на ръце, качил го на коня си и препуснал с него към двореца. Като стигнали там, заповядал да го облекат с най-красиви дрехи и го обсипал с богатство и разкош. И макар че не можело да говори, то било толкова хубаво и мило, че той го заобичал. Не минало много време и се оженил за него.

Изминала около година и царицата родила син. На следващата нощ, докато лежала сама в леглото, ѝ се явила Дева Мария и ѝ рекла:

— Ако ми кажеш истината и си признаеш, че си отваряла забранената врата, ще възвърна говора ти. Но ако продължаваш да упорстваш в греха и да лъжеш, аз ще взема новородения ти син със себе си.

В този миг царицата можела да изкупи греха си, но тя упорито рекла:

— Не, не съм отваряла забранената врата.

И Дева Мария взела новороденото дете от нейните ръце и си отишла.

На другата сутрин, когато от детето нямало и следа, хората зашушукали, че царицата е човекоядка и е отнела живота на собственото си дете. Тя чула всичко, ала не можела нищо да възрази. Но царят не повярвал нито дума, защото я обичал от сърце.

След една година царицата родила отново син. През нощта при нея пак влязла Дева Мария и ѝ рекла:

— Ако признаеш, че си отваряла забранената врата, ще ти върна детето и говора. Но ако продължаваш да отричаш и не признаеш греха си, ще взема и новороденото с мен.

Ала царицата пак рекла:

— Не, не съм отваряла забранената врата.

Тогава Дева Мария взела заспалото на гърдите ѝ дете и го отнесла на небето.

На сутринта, като се разбрало, че детето пак го няма, се заговорило на висок глас, че царицата навярно го е изяла, а съветниците на царя поискали тя да бъде изправена пред съд. Но царят толкова я обичал, че не повярвал нито дума на мълвата и повелил, че който разпространява подобни слухове, ще бъде наказан със смърт.

На следващата година царицата родила прекрасна дъщеричка. За трети път през нощта ѝ се явила Дева Мария и ѝ рекла:

— Ела и ме последвай.

Хванала я за ръката и я завела на небето. Там ѝ показала двете ѝ по-големи деца, които ѝ се усмихнали весело и си играели със земното кълбо.

Царицата много се зарадвала, че ги вижда, ала Дева Мария ѝ рекла:

— И сега ли няма да се трогне сърцето ти? Ако признаеш, че си отваряла забранената врата, ще ти върна синовете.

Но царицата отвърнала за трети път:

— Не, не съм отваряла забранената врата.

Тогавя Дева Мария я върнала на земята, като ѝ взела и новородената дъщеричка.

На другата сутрин, като се разчуло, че го няма и третото дете, всички високо завикали:

— Царицата е човекоядка. Трябва да бъде осъдена на смърт.

Царят не можел вече да отхвърли искането на съветниците си. Изправили я пред съда и тъй като царицата не можела да отговаря и да се защитава, била осъдена да изгори на клада.

Струпали дървата накуп, а нея вързали здраво за стълба. Ала когато огънят около царицата се разгорял, гордостта, която вледенявала сърцето ѝ, се разтопила и в него се пробудила искрица разкаяние. И тя си рекла: „Да можех поне преди смъртта си да призная, че отключих тринадесетата врата!“

В този миг гласът ѝ се възвърнал и тя извикала високо:

— Да, Дева Марийо, отключих я!

Щом изрекла тези думи, от небето завалял дъжд и изгасил пламъците, а над нея се появил ненадейно бляскав лъч светлина и Дева Мария слязла на земята заедно със синовете ѝ от двете си страни и новородената дъщеричка на ръце.

С блага усмивка се обърнала към царицата и ѝ рекла:

— Който се покае за греха си и го признае, на него му се прощава.

И като ѝ дала трите деца, възвърнала ѝ гласа и я направила честита за цял живот.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.